

skimi kmeti. No, Šentpeterčani so se zanj in njegovo šviglašvaga-politiko zmenili toliko kot za babje pšeno, ki ni dež in ne sneg. Prepričani smo, da g. Lipovšek pri vsej svoji podjetnosti ne bo vragu repa izdril. Židovsko vstrajnost pa ima, to mu priznamo.

Vsi, ki prejmejo danes »Slovenskega Gospodarja« na ogled, naj takoj po položnici pošljejo naročnino! Do tistega časa, dokler ne prejmemo naročnine, ne moremo pošiljati lista. Prosimo za točnost in mi se bomo gotovo tudi potrudili, da bomo vedno točni.

Naročnina znaša:

za celo leto 32 dinarjev,

za pol leta 16 dinarjev,

za četrt leta 8 dinarjev.

Uprava »Slov. Gospodarja« v Mariboru.

Kristusovo življenje (Pasijonske igre) predvaja kino »Apolo« v Mariboru, Slomškov trg 17, v krasnem filmu pod imenom I. N. R. I. Film je popolnoma nov, izdelan pod protektoratom francoske, belgijske in nemške višje duhovščine ter je kot tak odlikovan z zlato kolajno in z briljantno zvezdo ter se nikakor ne sme primerjati s starejšimi filmi podobne vsebine. Da se omogoči ogled pasijonskih iger tudi prebivalstvu z dežele, se vršijo predstave vsaki dan od 9. do 12. aprila ob 4., pol 7. in pol 9. uri, v nedeljo, dne 11. aprila pa tudi ob pol 11. uri dopoldne in ob pol 3. uri popoldne. Cene so: 3, 6, 10, 12 in 14 din. za osebo. — Še nikoli nam ni bilo trpljenje Jezusovo tako krasno in naravno prikazano, kakor v tem filmu, katerega izdelava je stala velike milijone denarja v zlatu. Velike pasijonske igre, posnete v Jeruzalemu in Betlehemu ter na grobu Kristusovem, pomenijo za vsakega kristjana pomemben dogodek, ker odpadejo sedaj draga in s težkočami združena potovanja v bavarski Ambergau, kjer se vršijo svetovnoznane pasijonske igre. Nikdo naj torej ne zamudi te prilike in na jsi ogleda ta prekrasen film o Jezusovem rojstvu, življenju trpljenju in smrti!

Shod SLS v Gornji Poljskavi. Na praznik dne 25. marca, je imel poslanec F a l e ž politični shod. Govoril je nad dve ure. Podal je obširno poročilo o političnem in gospodarskem položaju in o mučnem delu Jugoslovanskega kluba v skupščini. Ostro je kritiziral neloyalno in škodljivo politiko Radiča in Pucelja. Navdušenje in zanimanje ljudstva je bilo splošno in ko je govornik med burnim odobravanjem končal, so se čuli kliči: »Škoda, mi bi še dalje poslušali!« Po shodu se je en del ljudstva okoli poslanca zbral in dolgo časa so stali v živahnem političnem razgovoru. Shod je bil brez vsake agitacijske priprave izredno dobro obiskan in so mnogi prejšnji nasprotniki danes v našem taboru. Od tega lepega shoda se je samo en pristaša Pucelja nekaj osramočen in godrnjaje odstranil. Da, v Gornji Poljskavi ima danes SLS glavno besedo!

Sentiljske novice. Prvo darilo efektne loterije Prosvetnega društva pri Sv. Petru pod Sv. gorami je dobil Sentiljčan. To je vrl mladenič Ignac Šef iz Selnice ob Muri. Dobi hišno opravilo, ki je baje vredna 7000 dinarjev. Čestitamo! — Po Ceršaku in Selnici najbolj širi protivnersko »Domovino« nekdanji Orel Karl Hercog, katerega oče je bil pred leti najbolj spoštovani mož v fari. Zdaj pa se je vdinil s svojim sinom popolnoma brezverski in velesrbski demokrati stranki. Nihče od naših se ne bi smel dotakniti »Domovine«, ki širi strup. — Znana agitatorja v Ceršaku Rudolf Hamer in Karl Hercog prideta sedaj kmalu pred okrožno sodišče. Bodo jim malo roge odbili. Že ni bilo mogoče več jima v okom priti. Ker sta bolj srbofila, bosta najbrž sojena po paragrafu 104 srbskega kazenskega zakona.

Katehetske nagrade. Veliki župan mariborske oblasti je izdal dne 21. marca 1926 P. br. 1512 I 26, naslednji razglas: Vse veroučitelje, dušne pastirje,

Prelepo petje zadoni Janezku na uho, takega petja še ni slišal. Dvigne glavo in ostrmi.

Vrt je poln angelov in ozračje, do koder nosi oko, je polno angelov. V bela oblačila — ko meglice — so oblečeni in pojo, vsi pojo, prelepo pojo in se klanjajo proti skali.

Silen ognjenožareč svit vzame Janezku vid. Zatisne si oči, skozi prste pa poškilil, odkod nenadoma ta silen, ognjenožareč svit.

O . . .

Janezek zapre oči in udari s čelom ob tla.

Tam med razpoko v skali stoji On, On sam . . .

Gospod . . .

V beli obleki, snežnobeli, častiljivi, ves mil in dober, veličasten, od mrtvih vstali . . .

Njemu se klanjajo angeli, njemu pojo prelepe pesmi, le njim ne jemlje ognjenožareč svit, ki ga obdaja, vida . . .

Janezek trepeta v svetem strahu in grozi. Ne upa si dvigniti čela z zemlje, ne upa si Ga pogledati, ve pa, čuti, ko da vidi vse, kar se godi.

Groza in strah raste, ko začuti, da je Gospod prestopil in gre naravnost k njemu. Angelom prijazno pokima, onesveščenih vojakov niti pogleda ne, na ravnost k njemu hiti, noge se pa ne dotikajo tal.

Janezek se ves trese. Čuti, da ga gleda Gospod žalostno.

»Ker sem tako reven in tvo mati revni . . . Ker nisem imel nove obleke . . . In ker nisem imel po-

učitelje na ekskurzijskih šolah in oddelkih za oddajene otroke ter nestalno nameščene učitelje ročnih del pozivljani, da predložijo vsaj do 5. aprila t. l. prijave za nagrade in potnine, na posebni poli vsako, v smislu razglasa bivšega višjega šolskega sveta v »Uradnem listu« št. 8 iz leta 1923 (Lav. šk. ur. list 1920 II) s to razliko, da navedejo samo eno razdobje, in sicer čas od 1. januarja do 31. marca 1926. Veroučitelji naj pošljejo prijave naravnost računovodstvu delegacije ministrstva financ v Ljubljani, vsi ostali pa uradnim putem po sreskih poglavarjih velikemu županu mariborske oblasti.

Zlahtičevi zakladi. Pred dobrim tednom je bil v Mariboru usmrčen roparski morilec Zlahtič iz Brega pri Ptujih in njegov pomagač Čič. Po mestu se, sedaj širijo govornice, da je Zlahtič pred smrtjo izdal, da ima zakopane veliko denarja, ni pa hotel povedati mesta, kjer se denar nahaja. Baje bo na teh govoricah nekaj resnice, kajti splošno je bilo znano, da je bil Zlahtič zelo premožen mož. Pri ropanju je moral nagrabiti lepe svote denarja, katerega pa pri najboljši natančni preiskavi v njegovi hiši niso nikjer našli. Tudi v nobenem denarnem zavodu ni imel denarja naloženega. Ljudska govornica mora imeti tedaj sigurno kako podlago in ni izključeno, da bodo nekdo ti zakladi zagledali bel dan.

Proč z liberalno kugo! Od Sv. Jakoba v Slov. gor. poročajo: Malo daleč od Ljubljane smo tu za mejo, pa so se nas slednjič vendar spomnili in nam zadnji teden poslali cele kupe »Domovine«. Nekateri družine so dobile kar po dva ali tri izvode. Priložen je bil listek, na katerem se je bralo, da »Domovina« ni brezverski list, ampak da so to prazne čenče. Šentjakobčani pa mislimo, da so tisto same prazne, povrh pa še hudobne čenče, kar »Domovina« piše. Zato naj le gre, odkoder je prišla. Da vsak goljuj svoje prave namene skriva, to pa že tako vemo. Sicer pa nas zadnje tedne že dosti nadleguje influenza in druge bolezni, in zato še manj potrebujemo te liberalne kuge iz Ljubljane.

Glas proti Zerjavovi »Domovini« iz Huma pri Ormožu. Kakor je že našim čitateljem znano, hodi »Domovina« širom Slovenije na ogled. Tako se je pritepla in vsilila tudi našim občanom, a naletela je ponekod na hud odpor, nekje je zabredla celo med ljudi, ki sploh nimajo smisla za časopise. Mi smo jo kaj hitro obsodili. Pravi volk v ovčji obleki! Naj gospodje okoli »Domovine« rajši sebi izboljšajo velikonočne praznike, nam pa naj ne kvarijo velikonočnega okusa, ker pristašev vse eno zaman iščejo. Nakopavajo si s svojo vsiljivostjo le še večjo sramoto. Zatreli in omajati nam hočejo našo vero, toda zastoj! Rajši v vsako hišo »Slovenskega Gospodarja«, ki je že tako kakor večina po Sloveniji gospodar tudi naše občine. Če hočejo s tem malovrednim listom ustreči naši želji po pisankah, se zelo motijo. — Fant iz Huma.

Tatovi v Bukovih pri Ptujih. V noči dne 20. marca t. l. so dosedaj še neznani tatovi vdrli v hišo tuk. krojača Martina Janžekovič ter mu odnesli vso njegovo, od žene in otrok obleko, zraven pa še v delo donešene in na polovico izdelane obleke. Ker je g. Janžekovič mlad in skrben gospodar, je šival na stroju do polnoči, nakar je tudi trdno zaspal, tako da ni slišal popolnoma nobenega ropota. Tatovi so vdrli skozi okno, izdrli železne križe in odnesli blaga v vrednosti čez 3000 dinarjev.

Razne novice od Sv. Marjete niže Ptuj. Imeli smo na Jožefovo pa do nedelje tridnevne duh. vaje za fante! Vodil jih je častiti gospod pater Hazimali iz Ptuj. Z lepimi pridigami je pridobil vse fante in tudi moše k sv. zakramentu C. gospodu patru za njegov velik trud iskreni: Bog plačaj! — Regulacijska dela, ki so bila obljubljena za to zimo na Dravi, se še niso pričela, razen, da se je zajezilo Dravišče. To pa precej daleč od izstoka iz Drave, da je tako, ko če bi kje v vasi začela goreti hiša, da bi začeli braniti pri tretjem sosedu, pa ne zraven pri prvem. — Malo snega smo dobili, ki je zadržal nam Poljanecem kopanje v gorah v Halozah. Pa bomo morali pozneje bolj zavhati rokave pri delu. Tudi dejstvo, da ni mogoče prodati vina, ker je cena skoraj slabša ko preje o Božiču, ni tolažljivo

maranče ko drugi . . . In ker so me zbadali in se norčevali iz moje revščine, sem storil . . . jeclja.

Prizajnejši je Gospodov pogled, vendar čuti Janezek, da je v njem še vedno sled žalosti.

»Žal mi je, dobri Gospod, o, kako mi je žal! Nikdar več ne bom, nikdar, nikdar več!«

Gospod se nasmehne, mil, dobrotljiv, usmiljen, in ves božji je njegov pogled. Sklone se k Janezku in ga poboža po lasih, poboža ga po obrazu, poboža tudi po tistih marogah, ki so mu jih pri pretepu naložili Tonček in drugi . . .

Jočejo mati, begajo o trdni noči s svetiljko po hiši, po veži, po dvorišču, po hlevu, okoli hiše, kličejo Janezka, tečejo k potoku. Silneje jočejo, za božjo voljo preprosijo sosede, da ji pomagajo iskati Janezka. »Naredil si je nekaj! Nove obleke mu nisem mogla kupiti . . . Se pomaranče ne! Kako bi mogla v tej revščini in s poico otrok in sama? Bolelo ga je . . . Trmast je tudi . . . Naredil si je kaj v svoji žalosti!« Sosedje so sočutnih src, revna vdova se jim smilila. In prižgelo svetiljke in ji pomagajo iskati.

Začudeno in ko da ne razume skrbi v njihovih očeh in njihovih povpraševanj in očitanj, jih gleda Janezek, ko ga izvlečejo iz stelje. Ko da blodijo njegove misli bogvekod in ko da mu ni ljubo, da so ga prebudili.

»O ti nesrečni otrok!« ga pritisne mati k sebi, mu zavija ozeble noge v predpasnik in se zahvaljuje sosedom.

za naše vinogradnike. Bi res trebalo v krajšem času prediti vinski sejem v Ptuj, kakor se je o tem sivočasno že pisalo v tem listu. Mogoče bi takrat bilo kaj izdatnejše kupčije z vinom. — Tukajšnji »Lukarije« so tudi večinoma razvzili svojo robo. Bila je slaba kupčija, ker kakor povsod, tako tudi bratom Hrvatom, glavnim odjemalcem, primanjkuje denarja, ker je kupčija z njihovo koruzo istotako slaba. — Misel o elektrifikaciji »Lukarije« (Spodnjega Ptujkega polja) je utihnila. Škoda! Isto znamenje slabih časov!

Usmrčitev v Celju. Dne 29. marca t. l. je bil na dvorišču okrožne sodnije obešen Josip Hotko, trgovec iz brežiškega okraja. Hotko je dne 28. februarja 1925 zavratno umoril in oropal mesarja Kraljiča, ker je slutil pri njem večjo svoto denarja, in ga je zaradi tega že dalje časa zasledoval. Usodno noč se mu je nudila ugodna prilika, da se polasti njegovega denarja. Počakal je Kraljiča, ki se je vračal s kolesom iz gostilne proti domu, za železniškim nasipom blizu Dobove. Ko se mu približa na kakih 20 korakov, ga je ustrelil z lovsko puško. Zadet je zakričal: joj, joj, ter še tekel kakih 20 korakov. Nato je Hotko ustrelil drugič in Kraljič se je zgrudil mrtev. Hotko je zavlekel mrtliča na železniški tir, ko mu je še poprej vzel 11.000 dinarjev. Brzovlak je truplo popolnoma raztrgal. Sum je takoj padel na Hotkoto. Orožniki so ga aretirali in on je tudi priznal umor in rop ter je bil pred celjsko poroto obsojen na smrt in v esalah. Obsojenec je simuliral blaznost ter celih 10 mesecev ni hotel niti besedice spregovoriti. Tudi duhovniku, ki ga je hotel pripraviti na smrt, ni hotel niti besede odgovoriti. Molče si je pustil zvezati roke, molče je stopil pod vislice. Tudi izreden slučaj!

Smrt v visoki starosti. Iz Razborja pri Zidanem mostu smo prejeli: Preteklo soboto, dne 27. marca, smo položili k večnemu počitku najstarejšega moža v naši fari Jožefa Pompe v 91. letu starosti. Rajni je bil ugleden mož, korenit v veri, oče na vojski padlega dr. Franja Pompe. Kako je bil v fari spoštovan, je pričala obilna udeležba na njegovi zadnji poti na pokopališče. Še živeči isto stari njegovi ženi in obitelji Vidmerjevi iskreno sožalje!

Umor bogatega berača. Že oktobra l. l. je bil v Zagrebu umorjen berač. O morilec se do sedaj ni ničesar izvedelo. Zdaj pa so oblasti ujele nekega Tomičiča, ki je priznal, da je sodeloval pri umoru tega berača. Glavni krivec pa je bil Simon Novak iz Rog. Slatine, ki pa se je ravno nahajal v mariborski jetnišnici. Zdaj se je že toliko izvedelo o dejanskem stanju, da je berač imel samo v denarnici 50.000 D. Bržkone pa je imel doma še veliko večjo svoto. Upajo, da bosta morilca vse priznala.

Cigan umoril cigana. Po Dolenjskem na Kranjskem se potika ciganska tolpa. Na praznik sv. Jožefa so se v neki gostilni med seboj sprli. Gostilničar jih je iz gostilne nagnal. Tam pa je eden cigan drugega zaklal. Nesrečnež je na mestu umrl. Cigani so ga zavili v rjuhe in ga vzeli s seboj. V St. Rupertu so ga zapeljali v mrtvašnico, češ, da je umrl na jetiki. Pa orožniki so bili med tem že obveščeni o umoru in tudi o ciganu, ki je umrl za jetiko. Sli so v St. Rupert. Ko so jih cigani zagledali, je zbežal morilec v gozd, orožniki za njim. Ko je mladi orožnik že tako dohitel cigana, da bi ga dosegel s strelom, je zakričal »Stoj!« Cigan je obstal in se je dal zvezati. Ostali cigani pa so pili in peli na sejmu, menda že vajeni takih dogodkov.

Na luno bodo streljali. Razni učenjaki so izračunali, kako daleč je luna od zemlje. Drugi pa so začeli razmišljati, če bi se dalo streljati na luno. Že večkrat so take poizkuse storili, pa se jim niso posrečili. Zdaj pa izdeluje profesor Godard v Ameriki seveda, tako raketo, da jo bo izstrelil proti luni in upa, da bo raketa na luno dospela. Poizkus je hotel izvršiti že meseca februarja. Zdaj pa ga bo izvršil, kakor pravi, meseca julija. Zanimivo je pa to, da se zdaj prilažajo posamezni ljudje, ki so pripravljani, se dati v tisto raketo zapreti in izstreliti na luno. Priglasilo se jih je že nad 70. Istina pa je, da luna

V Janezovih očeh ni žalosti, ni jeze, ni trme, ni niti sence misli na izgubljeno pisanico in jabolko, ni niti sence poželenja po pomaranči, ni niti sence misli na novo obleko in na Tončkovo zbadanje.

Pritisne se k materi in jo nežno, milo in proseče gleda. Ko da jo hoče prošiti odpuščanja, ker jo je s svojo trmo prisilil k joku.

Čudovit ogenj žari v njegovih očeh. Ves svetel in čist in miren in srečen in vdan je ta ogenj.

O, pobožal ga je Gospod! Pobožal je njega, boga, v raztrgani obleki. — — —

Dr. Ivan Dornik:

Pasijon in vstajenje.

Velikosobotni večer, tih in ves poln miru, je praznično dremal ob cesti, po kateri je omahoval lesni trgovec, gospod Podbregar, pijan domov. Tudi večer, v katerem je ležala že slutnja pomladi, gospodu Podbregarju ni ohladil razžarjenega telesa; zato si je odpel kožuh in mahal z rokama. Včasih je dvignil roko in mahnil z njo, kakor da bi pribil besedo na mizo: toliko dam!

Tiho je dremala pesem ob cesti, ob studenčku, ob gozdu, na travnikih: zvončki, trobentice, velikonočnice, Velika noč — — —

Burno je brnela pesem v razpaljenih možganih gospoda Podbregarja: kubiki, hloidi, deske, denar, denar — in mešetarji in vino in baba, ki je s smehom

ljudi bolj zadene in trka, kot pa ljudje njo. Morda ji zdaj vrnejo.

Cela gora se ruši. Že 40 let opazujejo v Svici goro Mato de Arbino, ki je 2240 m visoka. Gora se je zdaj začela urno nagibati. Do letošnjega leta se je vrhna stena nagnila za 1—2 palca. Samo letos pa se je že za 6 palcev nagnila in vgreznila. Če se spodnje plasti stisnejo in izpodmaknejo, se bo ves vrh gore zrušil v dolino. Švicarske oblasti so že odredile, da se je prebivalstvo odselilo od gore, da tudi pastirjev ne bo na bližnjih pašnikih. Ko se bo gora rušila, bodo sporočili v javnost in pričakujejo veliko ljudi, ki pridejo gledat z drugih gora ta veličastni prizor v naravi.

O Veliki noči se mnogi prijatelji orlovstva spominjajo »Stadiona« v Ljubljani in naročijo srečke. Dobite jih lahko tudi pri domačem orlovskem odseku, ali pa pišite ponje na Orlovsko Podzvezo v Ljubljani, Ljudski dom. Srečke so po 10 dinarjev komad.

Vsaka srečka zadene. Opozorjamo na današnji oglas, kjer lahko berete, kje se take srečke dobijo! »Naš dom« je mnogim v veselje ravno z velikonočno številko. Kdor še ni naročen na ta obče priljubljeni list, naj to čimprej stori. Stane 20 dinarjev na leto in se naroča: Prosvetna zveza v Mariboru, Aleksandrova cesta 6 I.

Rogaška Slatina, najbolj renomirano zdravilišče proti boleznim želodca, čreves, mehurja, žolčnih kamnov, srca, ledvic in jeter. Izven glavne sezone izredno nizke cene. — Zahtevajte prospekt!

SEZNAM

izžrebanih števil loterije »Katoliškega prosvetnega društva v Sv. Petru pod Svetimi gorami«.

Glavni dobitki:

1. 16656 2. 3800 3. 21912 4. 22405 5. 34210, 6. 35736
7. 30259 8. 17393 9. 8365 10. 18700 11. 31126 12. 33006
13. 20210 14. 36128 15. 5716 16. 28243 17. 26458.

5 dobitkov v vrednosti á 200 D:

7663 23613 26164 27703 30798.

10 dobitkov v vrednosti á 100 D:

926 4015 11156 15539 19527 31239 31447 35096
35223 36698.

100 dobitkov v vrednosti á 50 D:

406 439 545 2161 2650 2774 2801 3501 3521 3795
4158 4831 5113 5295 5667 6068 7162 7327 7670 7693
7754 8050 8111 8409 8644 9148 9426 9728 9769 10368
11447 12099 12427 12474 12492 12595 12631 12791 13219 13570
14067 14112 14347 15366 15563 15602 16107 16181 17130 17352
18056 20385 21080 21081 21122 21728 22072 22870 23118 23211
23330 23529 24433 24635 24893 25973 26092 27229 27591 27862
28178 28270 29730 30275 30545 30895 30997 31564 31745 32694
32790 33121 33208 33531 33543 33717 33833 34550 34910 35461
35732 36636 36786 36963 37217 37391 38457 38459 39830 39942

118 dobitkov v vrednosti á 25 D:

1006 1173 1618 1781 1830 2003 2100 2113 2439 2668
3879 4365 4594 4748 5123 5647 5947 6838 6896 7174
8768 8986 9568 9890 9972 10271 10423 10737 11328 11432
11467 11618 11848 12342 12645 12923 13360 13468 14027 14074
14996 15455 15810 16331 16501 16540 16892 17113 17146 17423
17445 17816 17927 18239 18301 18304 18378 18455 18704 19089
19226 19849 19907 20218 20239 20865 20899 21145 21346 21736
22193 22570 23316 23519 23643 23821 23830 23901 25746 26160
26235 26254 26509 26524 26667 26690 27065 27259 27774 27844
28232 28291 28477 28622 28767 28948 29256 29319 29524 29623
30410 30770 31122 31127 32017 32058 32692 33108 33146 33747
34744 35079 35359 36053 36305 37844 38818 39960.

Dobitki se izdajajo proti vrnitvi srečke do vštvešega 21. dne po žrebanju, to je do 9. aprila 1926. Do 9. aprila 1926 nedvignjeni dobitki zapadejo v prid efektni loteriji. Zraven vrnjene srečke je treba navesti, od koga se je srečka kupila, da se bo ugotovilo, jeli srečka plačana. Kdor hoče izvedeti, kaj je zadel, naj pošlje eno dinarsko znamko za odgovor.

Naša društva.

Materinski dan in delovanje za Slomškov dom pri Sv. Petru pri Mariboru. Z Materinskim dnevom so vsi pamet-

rezgetala okrog njega in ga stiskala k sebi s svojima debelima rokama. Te v njegovo srčno ljubljeno pesem stisnjene besede so v dvajsetih letih postale nje gova jutranja, opoldanska in večerna molitev. Vse njegove sanje so bile prepletene z njo, vse njegovo govorjenje, njegova hoja in — kietev, s katero je obsopal mešetarje, delavce, prodajalce lesa in ženo in dom ter otroke.

Široko jo je mahal skozi mirno vas, se smehljaj, nagibal glavo in pristruškoval svojim korakom, ki so govorili: milijon, milijon, milijon —

Butil je z nogo v vrata svoje bahate, enonadstropne hiše. Ozrl se je gori v okno in zagledal medlo, žalostno luč v njem.

»Ali nisem jaz gospodar tukaj?« se mu je pijano prevajal jezik. Prijel je za ključko in močno potresel. Znotraj je zaškripal ključ, gospod Podbregar se je opotekel v ženo Lizo, ki je z lučjo v roki, vsa blede, žalostna stala pred njim.

»Ali nisem jaz gospodar tukaj?« se mu je vnovič zavalil jezik. »Večerjo mi prinesil! Zegna!«

»Nikar ne ropotaj, France, nocoj! Tonček je zadremal, zbudiš ga! Celo popoldne je povpraševal po tebi, saj morebiti še jutro ne dočaka več!«

S predpasnikom si je obrisala oči in zapirala vrata.

Gospod Podbregar se je zagugal proti njej:

»Kaj? — Umre naj, kar umre naj!«

Besedo mu je stisnilo v grlo, povedal je glavo,

ni in pošteno Sentpeterčani zadovoljni. Prireditev je nudila veliko lepega in izvirnega! Največ zaslug si je stekla načelnica Franca Vračkova. Orliški krožek pa naj se za dolge jezike zmeni toliko, kolikor se mesec za psa, ki ga oblaja. Tisti, ki je dal Metavžane in Nebovčane v »Slovenskega Gospodarja«, bi jo skoro skupil. Malo je manjkalo, da ni prišel v strašno zamero. Ker pa Metavžani in Nebovčani niso iz zadnje moke, so vse vzeli za spás. Tako je prav! Vsi na veselo delo za Slomškov dom! — V Celestrini se res nekaj kuha. Celestrinčani so se namreč zbrali ter jo korajžno zažigali: »Lepa naša Celestrina, ima kruba, ima vina.« Zdaj pa vidite, kakšni so! »Saperment«, je rekel Joža, »kar bo v mojih močeh, vse bom storil za Slomškov dom. Joško se je pravkar bril, ko se zglaši ženkica: Ti, da veš! Za Slomškov dom bova tudi midva delala in darovala.« Joško se je od samega navdušenja vrezal z britvijo, a ga nič ni bolelo, ko je rekel: »To je že stara misel nas Čitalničarjev in pevcev, da bi imeli svoj dom! Ti ti rečem, Minka: Slomškov dom bo stal!« Za plačilo je takoj dobil zavojček cigaretnega tobaka. Vidite, kaj vse ljudstvo stori! Tesarji in zidarji so takoj sklicali sejo, pri kateri so sklenili sodelovati pri Slomškovem domu. Tako ga ni Celestrinčana, ki ne bi hotel sodelovati pri zidu Slomškovega doma. Zavedajo se, da je Društveni dom nekaj zelo potrebnega za društva, katera edina bodo imela zavetje v Slomškovem domu in nihče drugi, kakor strašno neprijatelji katoliških društev. Zvedeli smo, da so naši ljubi sosedje Marjetčani zamerali, ko smo povedali, da imajo preveč vode in premalo korajže. Kakor hitro bodo dokazali, da je narobe res, bomo takoj preklicali svojo trditve. Pa prijatelji še vseeno ostanemo, kaj ne? — Hrenčani bi tudi radi prišli v »Slov. Gospodarja«. Ja, Hrenca, to vam je kakor objubljeni dežel! Če bodo pošteno prispevali k Slomškovem domu, se jim bo njihova želja izpolnila. Hrenčani, na svidenje!

Sv. Lovrenc na Pohorju. Naš orlovski odsek vprizori na velikonočni pondeljek preiresljivo dramo iz duhovniškega življenja »Žrtev spovedne molčečnosti.« Poleg igre so na sporedu tudi pevske točke in šaljna pošta. Začetek igre ob štirih popoldne v dvorani g. Kodra. — V nedeljo, dne 18. aprila, se celotna prireditev ob isti uri ponovi. — Uljudno vabimo vse lovrenški in puščavski hrib in dol!

Sv. Benedikt v Slov. gorah. Pri nas se živahno gibljemo v društvenem oziru. Dvakratna predstava ganljive igre »Žrtev spovedne molčečnosti« je mnogim obiskovalcem pokazala, da je igra živahna v razpletu dogodkov ter polna dobrega duha, izborna izobraževalno sredstvo. Te igre ne bomo pozabili. Tudi Anovčanom je nadvse dopadla, ko so naši igralci pri njih gostovali. Naj bi jo prekoslej izdala Prosvetna zveza. — Za Orli niso hoteli zaostati Orlice. Na njih sporedu so bile igre »Nežka z Bleda«, »Dve klepetulji« ter »Brez zajtrka«. Za pust so nas dobro zabavale. — Krasno je uspela akademija Orlov in Orlic na Jožefovo. Videli smo delo Orlov in Orlic in njegove lepe sadove. Naprej po tej poti, do še lepših uspehov! — Orliški krožek je na Marijin praznik priredil dobro uspel materinski dan. Dvorana je bila nalaščeno polna. Največ je bilo naših dobrih mamic. Na sporedu so bile deklamacije: Mamic zlati na materinski dan, Mati in hčerka, Mamica moja in Materin opomin. Srčkana je bila čestitka šest hčerk materi za god. Besede otrok in mater se segle vsem v srca.

Sv. Bolfenk v Slov. gor. Na velikonočni pondeljek, 5. aprila, priredi tukajšnje Kat. prosvetno društvo gledališko predstavo: »V Ljubljano jo dajmo!« Prireditev se vrši popoldne po večernicah v šoli.

Sv. Tomaž pri Ormožu. Prosvetno društvo priredi dne 5. aprila ob petih popoldne v Katoliškem domu v Ormožu Fr. Ks. Meško igro »Matie«.

Središče. Pripravljani odbor za proslavo 15letnice Orla v Središču prosi vse one dobrotnike in prijatelje, ki so preželi prošnje za zlati žebelj, da do 15. aprila za gotovo vrnejo priložene dopisnice (v vsakem slučaju), da se ugotovi končno število žebeljev in da se lahko pravočasno vgrva virajo nanje imena. Ob enem pa tudi prosimo, da se nam ne šteje ta opomin v zlo; primorani smo storiti to, ker zahteva tvrdka od nas, čimprej imena. Bog živi!

Središče. Ljudski oder v Središču priredi dne 5. t. m. v Krekovi dvorani ob pol osmih zvečer igro »Klavdija«.

Ljutomer. Tukajšnje Prosvetno društvo je te dni uprizarilo »Pasijon« s popolnim uspehom. Toliko ljudstva 20 m. dolga in 11 m široka dvorana ob blagoslovitve ni videla. Pri vsaki predstavi je bilo več občinstva — znamenje, da je bila tudi kritika ugodna. Igralci so se pa tudi potrudili, da so svoje vloge tudi tako vzvišeni vsebinski primerne in dostojno rešili. — Vstopnice za zadnjo predstavo so

se obrnil proti svoji pisarni, se pijano prestopil v njo in zaprl za seboj.

Vžgal je luč, obstal sredi sobe. Zibal se je sem in tja ter slačil kožuh. Klobuk je vrgel v kot, se poskušal prestopiti, pa brez misli, kam, obstal na mestu in bulil v tla.

»Kaj?« —

Nekaj ga je zbudilo pri srcu, da se je sesedel na stol. Počasi je seznaval čevlje, nataknil copate, vstal, se opotekel proti vratom. Nato se je vzravnal, po pristih, oprijemajoč se z roko po zidu, odšel po stopnicah gori. Tam je prisluhnil pri vratih, prijel za ključko in potihoma odprl. Stal je v polmračni sobi, ki jo je žalostno razsvetljevala privita petrolejka na mizi.

Vrgel je pogled na posteljo in je zagledal tam blede, suh obraz. Vekne napol priprtih oči so metale dolgo, črno senco čez tisti izmučeni obraz. Odeja na prsih se je visoko dvigala in skozi odprta usta je rahlo hroplo. Na odeji je ležala drobčkano koščena roka.

In ob postelji je slonela Anica. Dolga kita ji je padala na odejo in visela čez rob. Ali je spala?

»Tonček!« Samo v srcu je jeknilo gospodu Podbregarju to ime, okorelo pijani jezik je ni mogel izgovoriti.

Sedel je na stol k mizi in zrl na ta žalostni prizor.

»Ali je res tako?«

Saj ga še videl ni! Koliko časa ga že ni videl! Kje

bile v enem dnevu razprodane. — Da bodo tudi drugi, ki igre še niso mogli videti, imeli priliko, si to pretresljivo dramo ogledati, se je društvo številnim prošnjam iz občinstva udalo in bo Pasijon uprizarilo še na belo nedeljo, dne 11. aprila, ob pol 3. uri popoldne. — Zveza z vlaki je ugodna od vseh strani.

Sv. Križ pri Ljutomeru. Kakor po vseh krajih Slovenije, se je tudi pri nas vršila proslava Materinskega dneva dne 25. marca. Pri polni dvorani občinstva so se vršile deklamacije, mično petje ter verska igra »Klic božje«. Med odmori so pridno udarjali tamburaši. Gotovo so naše mamic odnesle lepe spomine s te proslave. — Za velikonočni pondeljek, dne 5. aprila pa vabi Bralno društvo vse sosedje in domačine na vprizoritev lepe narodne igre »Naša križ«.

Veržej. Dekliška zveza priredi na belo nedeljo v prostorih Marijanišča pretresljivo igro: »Goslarica naše ljube Gospe« in veseloigro: »Nagačen stric«. Vabimo k obilni udeležbi!

Ponikva. (Materinski dan.) Dne 25. marca je priredilo tudi naše katoliško prosvetno društvo Materinski dan. Prireditev je bila sicer skromna radi pomanjkanja prostora in sredstev, a prisrčna. Mladina je povila svoja srčna voščila v venček ter ga poklonila svojim materam v znak hvalečnosti in ljubezni. Vrstile so se deklamacije s petjem, majhnimi prizori ter govorom. Vsi so dobro rešili svojo nalogo. Vsi, ki so bili navzoči, matere in lepo število dobrih fantov in deklet, ki so napolnili zadnji kotiček, so odšli domov z zavestjo: Bilo je lepe; a mi hočemo vse storiti, da bo v prihodnje še lepše. Zato pa ponkovski fantje in dekleta, korajžno na delo!

Celje. Naše dobre mamic so bile zelo zadovoljne z Materinskim dnevom. Točno ob določeni uri je bila velika dvorana Narodnega doma v resnici nabito polna. Vse občinstvo je bilo s celo prireditvijo zelo zadovoljno in splošna želja je bila, naj bi se v bodoče vsako leto na način obhajal Materinski dan, kar se bo po možnosti tudi zgodilo.

V Šmarju pri Jelšah smo obhajali dan naših dobrih mater prvokrat, a zelo slovesno in s prav ganljivim sporedom. Zjutraj so imele Orlice in matere skupno sv. obhajilo in pred gospod župnik jim je navdušeno govoril na priznici. Popoldne po večernicah se je pa Katoliški dom napolnil dobrih Šmarčanov, ki so bili skoro vsi, ki so spored dobro zasledovali, do solz ginjeni, posebno pri govoru ž. gospoda Strmškega o zlati mamici. Ivan Turk je med zadovoljnimi udeleženci nabral za Katoliški dom 180 D. Za drugo nedeljo po Velikonoči se pa zopet fantje pripravljajo za prekrasno igro »Garcia Moreno«. Torej, zopet na veselo svidenje! Bog živi!

St. Vid-Planina. Naši vrli Orli nam priredijo s pomočjo Dekliške zveze za Velikonoč, dne 5. aprila, ob pol 4. uri popoldne v Društvenem domu v St. Vidu prelepo Jalenovo igro »Doms«, dramo v štirih dejanjih. Igra je podučna in jo je priporočati zlasti našim kmetjskim družinam. Sosedje in domačini, ne zamudite si ogledati te prireditve, ne bo vam žal in sicer vsi do zadnjega. Bog živi!

Materinski dan v Vidmu. Vsa Slovenija se je letos dvignila, da je na Marijin dan, dne 25. marca pokazala, kako spoštuje slovensko mater. Tudi naše izobraževalno društvo ni pozabilo na to, ni pozabilo naših mater, katerim se ima tudi zahvaliti, da sploh obstoja. Zbralo je po možnosti svoje skromne moči in priredilo Materinski dan. Poslužili smo se župnijske dvorane v Krškem, ki je, neravno majhna, bila polna občinstva. Spored je obsegal osem pestrih točk. Zadovoljne so se vračale naše mamic iz dvorane.

Za razvedrilo.

Cigan žida, žid cigana. Pred hišo nekega kmeta sta prišla skupaj cigan in žid. Cigan je imel konja in žid bi ga kupil. Kupčija je bila gotova, zmenila sta se, da da cigan konja za 1000 dinarjev. Kmet je gledal skozi okno in je poklical cigana: »Si prodal židu konja?« — »Sem«, je rekel cigan, »za 1000 dinarjev.« — »Ali si nor«, mu reče kmet, »saj je konj več vredne!« — »Ni«, odvrne cigan. »Konj je šepav.« — Sedaj je poklical kmet žida in mu je rekel: »Cigan ti je prodal šepavega konja in ti, žid, ga kupiš!« — Žid pa je odgovoril: »Konj ni šepav, le slabo je podkovan, zato šepa!« — Kmet je znova poklical cigana:

naj bi ga bil videl? Kubički, hlodi, deske, vagoni, denar, denar! — In mešetarji in krčme, polito vino, razrezgetane babe in njihove objemajoče roke —

Kako naj bi ga bil videl?

Ko mu je povedala žena, da je prišel iz mesta, da je moral pustiti gimnazijo — šesto že —, da je zbolel in da leži, je zamahnil z roko in se zadržal: »Umrje naj, če je za nič!«

In spomnil se je profesorja, ki ga je bil nekoč srečal v mestu in ki ga je bil ustavil ter mu dajal žalostne, proseče besede: »Gospod Podbregar, vaš sin je priden, toda na pljučih je bolan, Vi imate denar, lahko mu še rešite življenje! Saj denar ima samo toliko vrednosti, v kolikor moremo druge rešiti z njim. Rešite mu življenje in pošljite ga k morju za eno leto!«

»Kaj pa mislite!« je odgovoril tedaj profesorju, »kaj pa mislite! To stane in za denar je hudo!«

Po gostilnah pa je razmetaval s pijanimi ženskami. V eni vasi je tej dal toliko, v drugi oni toliko, tam zopet tisti črni, ki je imela tako vodene oči, toliko —

»Tonček!« je jeknilo srce. V grlu ga je tiščalo, mu lezlo počasi navzgor, da je zakašljaj. Anica je preplašeno dvignila glavo, široko razprla oči, ko je pogledala vanj.

Na postelji se je zganila drobčkano koščena roka, napol priprte oči so se odprle. Slaboten glas se je s težavo preril med zobmi:

»Čuj, konj je vendar le za to šepav, ker je napačno podkovan. Te je pač žid goljufall« — »Ni me«, reče cigan, »konja sem nalašč napačno podkoval, je v resnici šepav.« — In cigan je vesel odšel s 1000 dinarskim bankovcem. Kmet pa je še žida poklical in rekel: »Torej, žid, zdaj te je vendar enkrat cigan dobil. On je konja zato napačno podkoval, da ti misliš, da res zato šepa.« — »Nič zato«, je rekel žid. »Jaz sem mu itak dal ponarejen tisočak.« Dva bratca pač, drug drugega vredna!

Potrpežljiv mož. Neki mož je imel zelo hudo ženo. Se kruha si ni upal sam odrezati. Nekoč je prišel domov prav lačen, žena pa je bila pri sosedu. Poslal je po njo hlapca, a žena ni prišla domov. Poslal je dedko, pa zastoj. Dalje ni mogel zdržati. Poklical je hlapca. Prijela sta omaro, kjer je bil kruh zaklenjen in sta jo nesla k sosedu. Tam je mož ženo poprosil, naj mu kos kruha odreže. Ko mu je žena to storila, sta nesla mož in hlapec omaro domov.

Maščevanje. Neki kmet je hudo zbolel. Vse življenje je trpel, ker se je nekoč spustil v neko tožbo in sta ga oba advokata, njegov in nasproten, prav pošteno, oziroma nepošteno z računom odrila. Ni jima mogel odpustiti. Zdal, ko je bil hudo bolan, jima je sicer odpustil, a malo se je vendar le hotel maščevati. Dal je poklicati oba advokata k sebi. Ko sta prišla, jima je ponudil stole, da sta sedla na vsako stran ob njegovi postelji. Advokata sta mislila, da bosta delala oporoko in zopet masno zaslužila. Tedaj pa jima kmet reče: »Vidita, da sem hudo bolan, mor da celo umrjem. Rad bi pa, ko sem vama odpustil, tako umrl, kakor Kristus, ki je tudi umiral — sredi med dvema razbojnikoma!« Advokata sta se debelo spogledala in jo molče odkurila. Kmet pa se je tako smejal, da je od smeha ozdravel, odpustil sicer, samo tožil se pa ni nikdar več.

Prefrigani mož. Neki kmet je šel skoro vsak večer v gostilno. Žena je že bila jezna, pa je neki večer zaprla vrata. Mož je ostal vso noč zunaj, ni mu odprla, ko je prišel domov. Drugi večer si je mož pomagat. Ko je odhajal v gostilno, je snel vrata, jih zadel na ramo in nesel seboj v gostilno. Ponoči pa je šel z njimi domov in jih nataknil in zaklenil. Obema pa je tako ugajalo, da sta se v šali pobotala in je mož za naprej doma ostajal.

Gospodarstvo.

Z Avstrijo je naša država sklenila trgovinsko pogodbo. Ta pogodba pa je tako slaba, da je n. pr. na izvoz naše živine in mesa naložena previsoka carina. Na tisoče in tisoče glav goveje živine, konj in svinj imajo živinorejci na razpolago, a radi previsoke carine jo Avstriji ne morejo kupovati. Madžari, Čehi in Poljaki ne pobirajo od živine, ki jo izvažajo, nikake carine, še voznino na železnicah znižajo. A naša Pašič-Radičeva vlada še pobira na meji carino na živino. Ali je to za kmeta dobro? Vidite, taka je »seljačka« vlada Radičeva! Še drugo zlo je napravila Pašič-Radičeva vlada. Na pluge, stroje, železje, platno, sukno in enako robo, ki prihaja iz Avstrije, so carino sično zvišali. Na ta način je vlada dvignila dražinjo temu blagu. Čudno je samo to, da je istočasno vlada znižala carino na lišp (luksus), ki prihaja k nam za jaro mestno gospodo. Radičevci! Takole skrbite Radičeva vlada za kmeta! — Franjo Žebot.

Davčna pravila. Ob priliki državnega proračuna je dobro spomniti vlado in davčne oblasti na knjigo Adama Schmitha: »Bistvo in vzroki bogastva narodov.« V tej knjigi navaja pisatelj ta-le praktična navodila: 1. Davek bode pravičen, to se pravi, vsak naj bo toliko obdavčen, kolikor res more v svojih gospodarskih razmerah plačati. 2. Davek naj bo natančno določen, ne odvisen od volje vsakokratne vla-

de ali celo od volje uradnika na davkariji. 3. Davek naj bo priročen, to se pravi, da naj se pobira takrat, kadar ljudje najlažje plačajo, ne pa ob kateremkoli času. Ta pravila so prav pametna. Dobro bi le bilo, če bi jih naše davčne oblasti znale na pamet!

Mariborski velikonočni trg dne 26. marca 1926. Radi bližajočih se velikonočnih praznikov je bil ta trg izvanredno dobro preskrbljen, pa tudi prav dobro obiskan in tržišče se je pridno celi dan, čeravno so bile cene, kakor je to vsako leto običajno, radi praznikov malo višje nego poprej. — Bilo je 46 slaninarjev, ki so pripeljali 46 vozov s 124 zaklanimi svinjami na trg in so prodajali meso in slanino na drobno po 12.50 do 28 din. za 1 kg, a v celih zaklanih svinjah po 15 do 17.50 din. za 1 kg. Domači mesarji so prodajali mesne izdelke po običajnih cenah. Krompirja je bilo 10 vozov po 3 do 3.50 din. mernik (7½ kg), oziroma 0.75 do 1 din. kg. Perutnine je bilo okoli 1000 komadov. Cene so bile piščancem 25 do 60 din. za par, kokošem 30 do 60 din., gosem, racam in puranom 60 do 135 din. komad. — Zelenjave in drugega sočivja je bilo v veliki obilici na trgu. Prodajalo se je: stročji grah 10 do 12 din., 1 karfiol 4 do 15 din. komad, dalmatinski 5 do 6 din. kg, čebula 1.50 do 5 din., česen 12 do 18 din. venec, kislo zelje 2.50 do 3 din., kisla repa 2 din. kg, ohrov 1 do 4 din. komad, sveže zelje 0.75 din., endivija 0.50 do 1 din., glavna solata 2 din. komad, špinača 1 din., gobe 1 din, kupček, mleko 3 do 3.50 din., smetana 14 do 16 din., oljčno olje 30 do 50 din., bučno olje 26 do 30 din. liter, maslo sirovo 44 do 48 din., kuhano 46 do 56 din., čajno maslo 50 do 70 din. kg, sirček 1 do 10 din. hlebček, jajca 0.75 do 1 din. komad, jabolka (bilo jih je 7 vozov) 5 do 15 din., suhe češplje 10 do 12 din., orehi 10 din., luščini 35 din. kg, oljčne vejice 0.25 do 6 din. komad ali šopek sadike (razne) 8 do 18 din. komad, cvetlice 1 do 8 din., v loncih 15 do 75 din. komad. — Lesena in lončena roba se je prodajala po 1 do 100 din. komad, brezove metle 1.75 do 5 din. komad, koruzna slama 25 do 30 din. vreča, leseni ročni vozički 100 do 250 din., veliki vozovi 1500 do 2500 din. komad. Seno in slama: V sredo, dne 24. marca, je bilo 5 vozov sena in 2 voza slame, v soboto, dne 27. marca, pa je bilo 14 vozov sena, 3 vozovi otave, 6 vozov slame in 1 voz škopa. Cene so bile senu 70 do 85 din., otavi 75 do 82.50, slami 45 do 55 din. za 100 kg, škopi pa 2 din. komad.

Sejmi v Martijaneh in Prekmurju. V Martijaneh se bodo vršili veliki kramarski in živinski sejmi in cer: 6. maja, 6. avgusta in 11. novembra.

Mariborsko sejmsko poročilo. Na svinjski sejmu dne 26. marca 1926 se je pripeljalo 179 svinj. Cene so bile sledeče: Mladi prašiči 5—6 tednov stari komad 75 do 90 din., 7—9 tednov stari 125 do 150 din., 3—4 mesece stari 350—360 din., 5—7 mesecev stari 400—450 din., 8—10 mesecev 550—560 din., 1 leto 1500 do 1700 din., 1 kg žive teže 10.50 do 12.50 din., 1 kg mrtve teže 15 do 17 din. Prodalo se je 135 komadov.

SUPERFOSFAT.

Od različnih hranilnih snovi, katere rabi rastlina za svojo prehrano in uspevanje, je tudi velike važnosti fosfatna razstlinska hrana. Obstoj naravni zakon, po katerem se vrši tvorenje snovi v rastlini in po katerem rastlina proizvaja te nam za prehrano kakor tudi živalim za prehrano potrebne snovi. Seve bo proizvodnje teh snovi s strani rastline tem večje, čim več bude imela rastlina na razpolago njej dostopne hrane, katero uporablja in predelava v že omenjeni snovi. Omenjeni zakon pa pravi med drugim, da je ena teh hranilnih snovi, potrebnih rastlini, fosfat. Ako tega ni dovolj na razpolago rastlini, tedaj ona ne more toliko proizvoditi, ker se ta fosfat ne da zamenjati z drugimi snovmi, ki so morda slučajno v obilici na razpolago. Nekaj tega fosfata pa najdemo sicer v vsaki zemlji, toda dostikrat zelo malo in pa

pretežni del v taki obliki, ki je začasno za rastline nerabna, ker ni namreč razkrojena. Ščasom se že razkroja, toda ta razkroj je tako počasen, da, ako bi hotel kmetovalec čakati na razkroj teh zemeljskih fosfatov, bi pridela vrlo malo, tako malo, da bi dostikrat ne bili kriti niti pridelovalni stroški in bi ne moglo biti niti govora o kakem večjem čistem dobičku. Sicer pride z domačimi gnojili nekaj lažje razkrojljivega fosfata v zemljo, toda ker gospodar s prodajo svojih pridelkov, izdelkov in živine odprodaja tudi fosfate, mora pač iste na nekak način vrniti zemlji. Vrne jih pa na ta način, da spopolnjuje gnojenje svojih zemljišč z uporabo fosfatnih umetnih gnojil.

V fosfatnih umetnih gnojilih je fosfat različno hitro učinkujoč, ker se nahaja v teh razkrojen več ali manj. Še najbolj hitro od vseh fosfatov v fosfatnih umetnih gnojilih učinkuje isti v superfosfatu. Fosfat v superfosfatu se topi že v vodi, zato pa učinkuje takoj. Čim se pomeša z zemljo, se v zemeljni vlagi topi in razleže v zemlji ter pride tako do rastlinskih korenin. Kdor še ni preskrbel svoje zemlje dovolj s fosfati že prej v jeseni in tekom zime, zamore to še s takoj delovati, ker že začenja rastlinska rast in rajbo daj storiti, toda ker mora fosfat, sedaj uporabljen, rastline sedaj že njim takoj dostopen fosfat, tedaj zamore, hoteč imeti učinek od tega gnojenja uporabljati samo superfosfat. Za uporabo drugega fosfatnega, zelo znanega gnojila, t. j. Thomasove žindre, je sedaj, ker je njen fosfat manj hitro razkrojljiv, že prekasno. Thomasova žindra mora priti veliko časa prej pred setvijo, oziroma pred začetkom rasti v zemljo, da se tu razkroji in deluje pravočasno; uporabiti se jo mora jeseni in tekom zime. Isto velja za razne kostne moke.

(Konec prihodnjič.)

Današnji dnevi so že resni,
komur olajšati si jih ne zna,
gospodinjo skrbno to ne plaši,
saj čaj »BUDDHA« zdaj ima!

MALA OZNANILA

Iščem kuharico pridno in pošteno, katera bi tudi opravila vsa hišna dela. Prednost imajo z dežele. Plača dobra. Naslov: Ivan Krošelj, Ljubljana, Kette-Murnova cesta 15. 452

Dežnikarna Josip Vranjek v Celju, Kralja Petra 25 sprejme učena za dežnikarsko obrt. Hrana in stanovanje v hiši po dogovoru brezplačno. Nastop takoj! 471 3-1

Dekle iz dežele, vajena tudi kuhanja, želi stopiti v službo k mali družini. Naslov v upravnistvu. 449

Odda se s 1. majem 1926 služba organista (in cerkovnika) v Novi cerkvi pri Celju. Prostovoljna bernja, lepo stanovanje in hrana. Prednost imajo samski rokodelci ali samo kot organist, vpok. učitelj-ecilijanec. Drugo po dogovoru. 454

Vrtnarja za zelenjavo, izvehan tudi v sadjarstvu, izvrstno samostojno moč, sprejme grajsko oskrbnistvo Novigrad, Dobrna pri Celju. 455

Išče se majer za večje gospodarstvo. Ponudbe na Trwickeljevo oskrbnistvo, Grajski marof, Maribor. 457

Krojaški pomočnik na deželi izučen, išče delo. Naslov izve v upravi. 460 2-1

Postranski zaslužek - primeren za vsakogar. Pojasnila proti znamki 1 D. Propaganda, reklamna d. z o. z., Ljubljana, Selenburgova ulica 7-II. 464

Zastopniki za razpečevanje švicarskega sira, se sprejmejo pod zelo ugodnimi pogoji. Pismene ponudbe pod »sira« na Propaganda, reklamna d. z o. z., Ljubljana, Selenburgova 7-II. 465

Sirote brez staršev, pozor! — Sprejme se 14 letno dekle brez staršev in brez vseh sorodnikov čedne zunanosti, katoliške vere, pošteno, za 1 leto na poskušnjo. Po preteku 1 leta pa za svojo, ako bode ugajala. Pride v lep kraj Savinjske doline. Ponudbe na upravo pod št. 451.

Krojaški učenc, 15 let star, sprejme. Koroska cesta št. 19. 366

Dva vrtnarska vajenca se sprejmeta; hrana in stanovanje v hiši; vožnja do Ljubljane se povrne. Ivan Simenc, vrtnarstvo, Ljubljana, Gradišče 12. 417 2-1

»Anica, še beri! Pasjon!«

In Anica je privla luč, vzela knjigo, odprla in s trepetajočim glasom začela:

»Pred velikonočnim praznikom je Jezus, ker je vedel, da je prišla njegova ura, ko pojde s tega sveta k Očetu, in ker je vzljudil svoje, ki so bili na svetu, svojim skazal ljubezen do konca — —

Na Tončkovem obrazu je počival mil smehljaj.

»Pred velikonočnim praznikom!« je sedlo gospodu Podbregarju v srce. Glej, mimo njega je šla Tiha nedelja, Cvetna nedelja, veliki četrtrek s svojimi odmrliimi zvonovi, svečana žalost velikega petka in božji grob in vse. V srce se mu je zajedla bridka misel, vrtala je v njem in klesala: pijan, pijan, kubi, hloidi, denar! — —

Naslonil je roko ob mizo, podprl glavo z njo in poslušal monotoni glas, ki je bral:

»Novo zapoved vam dam: Ljubite se med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, se tudi vi med seboj ljubite! Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli ljubezen med seboj — —«

Misli so se mu pričele plesti, sedaj so se zaletavale sem, sedaj tja; nazaj so šle, dvajset let nazaj in so prebrskale vse njegovo pehanje, pregledale vse njegove korake, dejanja, besede in mu postavile pred oči različne obraze, pijane, ponižane, razočarane, ogoljufane, od strasti razdejane in potem dom in otroke in blede, žalostni obraz žene Lize.

»To je moja zapoved, da se ljubite med seboj, kakor sem vas jaz ljubil. Večje ljubezni nima nihče, kakor je ta, da kdo da svoje življenje za svoje prijatelje — —«, je brala Anica.

Pred oči mu je stopil profesor, ki ga je bil ustavljal na cesti in prosil: Vi imate denar, rešite mu življenje!

Nato je padel v boleče, napol zavestne sanje. Slonel je ob mizi, obraz pa mu je zlezal v globoke gube.

Predramil ga je glas hčerke Anice, ki je postal vedno glasnejši, jasnejši, svežjši in čistejši:

»Marija pa je stala zunaj pri grobu in jokala.«

Nato je glasek postal bolj otožen, ko je govorila:

»Vzeli so mojega Gospoda in ne vem, kam so ga položili — —«

Gospod Podbregar je nehote ponovil te besede in je vzdihnil.

Sedaj je Anica dvignila glas: »Jezus ji reče: Marija! Ona se obrne in mu reče: Raboni! To se pravi: Učenik!« — —

Gospod Podbregar je vstal, sklonjen tiho odšel skozi vrata, po stopnicah dol v svojo sobo in je padel na posteljo — —

Po vstajenju in po žegnju, katerega so jedli molče, brez besed, vsi z nekimi čudnimi, napetim trepetanjem v srcih, je gospod Podbregar vstal in v veliki starijšemu sinu Andreju:

»Naprezil!«

Žena Liza je sklenila roke, se tožno ozrla vanj in poprosila:

»Ne hodi danes od doma!«

»Čez pol ure sem nazaj!« je s pridrušenim glasom odgovoril mož. Odšel je v svojo sobo in se tam oblekel. Nato je skočil na voz ter pognal proti mestu v tem rosнем, solnčnem, velikonočnem jutru. V srcu se mu je dvigala pesem: Ptiki pojo, zvončki, trobentice, velikonočnice, Vstajenje, Vstajenje! —

Doma so ga čakali brez besed, tih vsi in zamišljeni. Čez pol ure je pridrdral voz nazaj, gospod Podbregar je skočil dol, dvignil košaro, ki jo je pripeljal s seboj in jo nesel v hišo. Sklical je vso družino, odprl košaro, ki je bila polna pomaranč, odbral petero najlepših, druge razdelil vsem za pisanke. Onim peterim je pridodal še dve rdeči pisanki, zaviil vse v bel svilen papir, položil v majhno košarico in počasi odšel po stopnicah gori. Pred vrati je postal, pomislil in ponovil, kar je sklenil reči: »Tonček, pisank sem ti prinesel — —«

Nato je odprl vrata, šel proti postelji, tam pa je padel na kolena, držal košarico Tončku nasproti in zajecjal:

»Odpusti mi, otrok moj pozabljeni, odpusti mi!«

Drobčkano koščena roka se je pomaknila na o-dej, se dvignila, se spustila na glavo očetovo in ga pobožala po laseh.